

Beretninger om 'Abdu'l-Bahá

BAHÁ'Í FORLAGS STUDIESERIE NR. 6

Beretninger om
'Abdu'l-Bahá

BAHÁ'Í FORLAG
OSLO 1991

Redigert av Gloria Faizi etter et manuskript
stilt til rådighet av Nasjonalt Åndelig Råd
for Bahá'íer i India

Opprinnelig utgitt som
Stories about 'Abdu'l-Bahá,
New Delhi, 1981

© Bahá'í Publishing Trust, New Delhi, India, 1981

© Bahá'í Forlag 1987, 1991

Elektronisk versjon 2010

ISSN 0801-650X

FORORD

Ved midten av det nittende århundre – på en tid da rase-messig og religiøs fanatisme var på sitt høyeste – forkynte en persisk adelsmann, Bahá'u'lláh, et guddommelig budskap om kjærlighet og enhet. Han oppfordret verdens forskjellige nasjoner og religioner til å glemme sine uoverensstemmelser, godta hverandre som brødre og arbeide sammen for hele menneskehetens enhet.

Bahá'u'lláh var grunnleggeren av bahá'í-troen. Hans helgenrene liv og vakre lære tiltrakk seg oppriktige mennesker fra mange forskjellige bakgrunner, men det mektige presteskapet i Iran reiste seg mot ham. Han ble kastet i et motbydelig fangehull kalt «Det sorte hull» og senere forvist fra sitt hjemland. Mange tusen av hans tilhengere, kjent som bahá'ier¹, ble drept, og enhver anstrengelse ble gjort for å stoppe hans lære fra å spre seg blant massene. Men bahá'í-troen vokste til tross for all motstand. I dag, litt over et århundre senere, har mennesker fra alle verdens ulike raser, nasjoner og religioner sluttet seg til Bahá'u'lláhs tro og har etablert mer enn 96.000 sentre over hele kloden.²

Bahá'u'lláh gikk bort i 1892 utenfor fengselsbyen 'Akká (Acre) i Det hellige land, som hadde vært stedet for hans siste landsforvisning. Før han forlot denne verden, sikret Bahá'u'lláh sin tro mot å splittes opp i sekter ved å utpeke sin sønn, 'Abdu'l-Bahá, til den som alle hans tilhengere skulle vende seg til for å få veiledning.

Følgende korte skisse av 'Abdu'l-Bahás liv er tatt fra *The Bahá'í Faith. An Introduction*:³

«'Abdu'l-Bahá» betyr «Herlighetens Tjener». Denne tittelen, som han valgte å benevnes ved, oppsummerer livet til bahá'í-troens eksempel. Fra sine tidlige dager, da han som barn ble tatt med for å besøke Bahá'u'lláh i fangehullet i Teheran, frem til den tid da han, etter et liv i lidelse og triumf, ble lagt til hvile i skråningen av Karmelberget, hadde

¹ «Bahá'u'lláh» betyr ordrett «Guds Herlighet». «Bahá'í» betyr «(en) tilhenger av herlighet».

² Tallet på sentre som her er gitt er fra mars 1979. I 1986 var tallet over 119.000.

³ Gloria Faizi, Wilmette, Illinois: 1972, s. 16-20.

han bare ett ønske – å tjene Bahá'u'lláhs Sak.

Han var åtte år gammel da Bahá'u'lláh ble kastet i «Det sorte hull». All deres eiendom ble beslaglagt, og selv vennene deres var redde for å omgås dem. I det tomme huset la 'Abdu'l-Bahás mor en håndfull mel i hånden hans, som den eneste føde hun kunne skaffe til veie. Da han gikk ut på gaten, ble han stenet som et barn av kjettere. Senere fulgte han sin far i landsforvisning og delte villig alle hans lidelser da faren ble forvist fra sted til sted, og til slutt til fengslet i 'Akká.

Etter hvert som 'Abdu'l-Bahá ble mer voksen, kom han til å bli betraktet som legemliggjørelsen av alle de dyder som bahá'ier lengter etter å oppnå. Han var vennlig og høflig; han var gavmild og tapper. Han forente stor visdom med rørende ydmykhet; og hans kjærlighet til Gud og medmenneskene kjente ingen grenser. Han tilbrakte hver dag av sitt liv med å tjene andre og bringe glede inn i livet til folk rundt seg. De fattige og de syke hadde han spesiell omsorg for, og de foreldreløse så på ham som en far. Hans venner elsket ham til grensen av tilbedelse, og hans fiender kunne ikke finne noe klanderverdig i hans edle karakter. Han hadde ikke samme stilling som en budbringer⁴ fra Gud, men hans liv var et eksempel på menneskelig fullkommenhet.

I Bahá'u'lláhs levetid var det 'Abdu'l-Bahá som var hans nærmeste ledsager. Han sparte seg ingen møye for å gjøre farens liv litt mer behagelig. Han påtok seg de trivielle daglige oppgavene, slik at Bahá'u'lláh kunne vie sin tid til viktigere saker. Mange av dem som flokket seg rundt deres hjem i Bagdad,⁵ var fullt tilfreds med å møte 'Abdu'l-Bahá og legge spørsmålene sine frem for ham, selv om han ennå var i sin tidlige ungdom. Etter hvert som tiden gikk, pleide Bahá'u'lláh selv å oppmuntre sine tilhengere til å legge sine problemer frem for 'Abdu'l-Bahá, som han kjærlig henviste til som «Mesteren».

Etter at Bahá'u'lláh var gått bort, vendte bahá'íene seg til

⁴ Bahá'íene omtaler bare grunnleggerne av verdens uavhengige religioner som «Guds budbringere». Bahá'u'lláh er Guds budbringer for denne tidsalder.

⁵ Bahá'u'lláh og hans familie levde som landsforviste i Bagdad i mer enn 10 år.

‘Abdu’l-Bahá som sin leder og veileder. Hans uselviske hengivenhet til Guds Sak var en inspirasjon for dem alle. Hans veiledning hjalp dem til å bringe det nye budskapet ut til forskjellige deler av verden.

‘Abdu’l-Bahá selv var fortsatt fange i ‘Akká. Da Bahá’u’lláh gikk bort, var troens fiender blitt fylt av ny iver, og de begynte igjen sine angrep på ‘Abdu’l-Bahá, som enda en gang ble sperret inne bak bymurene. Gjennom sin utstrakte brevveksling sto han imidlertid i stadig forbindelse med bahá’íene overalt, svarte på deres spørsmål, veiledet deres aktiviteter, oppmuntret dem i deres arbeide og lettet deres sinnsstemning når de ble forfulgt for sin tro.

Forfølgelser av et eller annet slag ble i mange lange år påført ‘Abdu’l-Bahá. Midt oppi det hele forble han rolig og lykkelig. Hans livsglede og fornøyelige sans for humor forlot ham aldri. «Mitt hjem er latterens og munterhetens hjem,» pleide han å si. Når folk undret seg over hva som gjorde at han kunne være så lykkelig under de vanskeligste forhold, sa han at der ikke finnes noe annet fengsel enn selvets fengsel.

Til slutt satte ungtyrkernes revolusjon alle fangene i ‘Akká fri, og ‘Abdu’l-Bahás fangenskap var slutt. Hans innesperring i Det hellige land hadde vart i førti år! Han ble satt i fengsel som ungdom og kom ut derfra som en gammel mann. Selv om helsen var dårlig, var hans sinn upåvirket, og så snart han kunne bevege seg fritt, bestemte han seg for å bringe Bahá’u’lláhs budskap til den vestlige verden.

Bahá’í-troen, som først var blitt utbredt i Midt-Østen, Det fjerne østen og Nord-Afrika, ble nå etablert i Europa og Amerika. Atskillige bahá’íer fra Vesten hadde allerede vært på besøk hos ‘Abdu’l-Bahá i Det hellige land, og var dratt tilbake oppflammet av begeistring og fast bestemt på å utbre budskapet i alle deler av Vesten.

‘Abdu’l-Bahás lange reiser gjennom Europa og Amerika, da han var nesten sytti år, brakte troen frem til millioner av interesserte mennesker. Han ble invitert til å tale i kirker og synagoger, templer og moskéer, universiteter og velgjørhetsinstitusjoner. Tusenvis av mennesker, fra de høyeste statstjenestemenn, vitenskapsmenn og filosofer til de ringeste arbeidere og fattigste landstrykere, kom for å møte ham fra tidlig om morgenen til sent på kvelden; og ‘Abdu’l-Bahá ga dem alle villig av sin visdom og kjærlighet. De gikk opp-

løftet derfra, inngitt nytt håp, fulle av undring over mannen som hadde tilbrakt det meste av sitt liv i fengsel og likevel hadde slik forståelse for andre menneskers problemer og så omfattende kunnskap om verdens anliggender. Millioner av andre som ikke møtte ‘Abdu’l-Bahá, hørte om ham og det budskapet han hadde brakt til deres himmelstrøk, gjennom dusinvis av artikler i pressen.

Ved sitt livs eksempel viste ‘Abdu’l-Bahá hvordan det er mulig å omsette i praksis de mest opphøyede åndelige idealer under alle slags forhold og i situasjoner så forskjellige som dem man finner i en straffekoloni og i verdens mest moderne byer.

‘Abdu’l-Bahá gikk bort i Det hellige land i 1921, og til sin siste dag tjente han den Sak han elsket så høyt. Han hadde engang sagt: «Se på et stearinlys, hvordan det brenner. Det gråter bort sitt liv dråpe for dråpe for å kunne skinne.» (EP 42) Hvor godt stemte ikke dette med ‘Abdu’l-Bahás liv – han som ga av seg selv dag og natt for å kunne opplyse veien for andre.

* * *

Historiene i denne boken er et lite utvalg hentet fra mange beretninger som er nedtegnet om ‘Abdu’l-Bahá. Kildene som disse historiene er bearbeidet etter, er angitt på slutten av boken.

BERETNINGER OM 'ABDU'L-BAHÁ

'Abdu'l-Bahá la alltid vekt på gjerninger – ikke på ord. Og han var selv eksemplet. Som den sanne leder han var, ba han aldri sine tilhengere om å gjøre noe han selv ikke hadde gjort før, for å vise veien.

'Abdu'l-Bahás liv i 'Akká var fylt av arbeid for andre menneskers beste. Han pleide å stå svært tidlig opp, drikke te, og så begynne sitt kjærlighetsarbeid. Ofte vendte han ikke hjem før sent på kveld, uten å ha fått verken mat eller hvile i løpet av hele dagen.

Han pleide først å gå til et stort rom han hadde leid rett over gaten for sitt eget hjem. Her tok han imot gjestene, og hver dag kom folk i flokkevis for å be 'Abdu'l-Bahá om hjelp.

For eksempel kunne en mann som ønsket å starte en butikk, komme og be ham om råd. En annen person kunne be om et introduksjonsbrev til en stilling i staten. Kanskje kunne det være en fattig kvinne der med en ektemann som var blitt tatt til soldat, mens hun og barna satt sultende igjen. Eller en annen kunne komme og fortelle ham hvordan noens barn ble dårlig behandlet, eller om en kvinne som ble slått av mannen eller broren.

'Abdu'l-Bahá pleide da å sende en egnet person sammen med disse stakkars menneskene for å legge deres sak frem for dommeren i retten. På denne måten forsikret han seg om at de ble rettferdig behandlet.

Der var også andre gjester – gjester av stor betydning. Guvernøren, prestskapet, og tjenestemenn ved retten kom ofte, enten alene eller i grupper, for å besøke 'Abdu'l-Bahá. Han pleide å servere dem deilig kaffe, og sammen diskuterte de de siste nyhetene. De pleide alltid å be 'Abdu'l-Bahá om forklaringer, råd eller kommentarer, for de kunne se at han var full av kjærlighet og visdom, forståelse og praktisk hjelp. Når retten var hevet, pleide dommeren alltid å komme for å treffe 'Abdu'l-Bahá. Han pleide å forklare de meget vanskelige sakene for 'Abdu'l-Bahá, for han visste at 'Abdu'l-Bahá alltid ville løse problemene med rettferdighet.

Noen dager så 'Abdu'l-Bahá knapt sin egen familie, så mange var de menneskene som kom i flokkevis for å få en eller annen form for hjelp. De syke fikk hans stadige omsorg.

Når de enn ønsket å møte ham, så gikk han. Til hver eneste syk person sendte han hver dag noen for å spørre: «Har du fått sove? Hvordan har du det? Er det noe du trenger?» Hvis de trengte medisiner eller noe annet, forsikret han seg om at de fikk det. Han var aldri skjodesløs med noen eller noe, unntatt sin egen hvile og sin egen mat.

Noen ganger sendte folk søtsaker til ‘Abdu’l-Bahá som takk for hans tjenester, men alle søtsakene, frukten og kakene som han mottok, ble brakt til værelset rett over gaten for å bli gitt til de besøkende. Araberne kalte ham «Gavmildhetens Herre». (CH 100)

* * *

‘Abdu’l-Bahá trodde på å bruke medisiner såvel som åndelig helbredelse. Siden det ikke var noe sykehus i ‘Akká, ansatte han en lege som het Nikolaki Bey. Han ga legen fast lønn for å ta seg av de svært fattige, og han ba legen om ikke å fortelle hvem som betalte for tjenesten. Men de fattige vendte seg alltid til ‘Abdu’l-Bahá for å få hjelp.

For eksempel var det en fattig, forkrøplet kvinne kalt Na’úm som pleide å komme til ‘Abdu’l-Bahá hver uke for å få en pengegave. En dag kom en mann løpende. «Å, Mester,» sa han, «stakkars Na’úm har meslinger, og alle holder seg borte fra henne. Hva kan gjøres?» ‘Abdu’l-Bahá sendte straks en kvinne til å ta seg av henne; han leide et rom, plasserte sitt eget sengetøy der, tilkalte legen, sendte mat og alt hun trengte. Han gikk for å se til at hun fikk all mulig omsorg. Og da hun døde i fred og ro, arrangerte han en enkel begravelse og betalte selv alle utgiftene. (CH 101)

* * *

Lua Getsinger, en av de tidlige bahá’íene i Amerika, forteller om en opplevelse hun hadde hos ‘Abdu’l-Bahá i ‘Akká. Hun hadde lagt pilegrimsferden til fengselsbyen for å treffe ‘Abdu’l-Bahá. Hun var sammen med ham en dag da han sa til henne at han hadde det for travelt den dagen til å oppsøke en venn av seg som var meget syk og fattig. Han ønsket at Lua skulle gå istedenfor ham.

«Ta med mat til ham,» sa han, «og stell for ham slik som jeg har pleid å gjøre.» Han fortalte henne hvor mannen var å finne, og hun gikk glad avsted, stolt over at ‘Abdu’l-Bahá

skulle betro henne å gjøre noe av sitt eget arbeid.

Lua gikk, men hun kom snart tilbake. «Mester,» utbrøt hun, «du kan sikkert ikke forestille deg hvilket forferdelig sted du sendte meg til! Jeg besvimte nesten av de fryktelige luktene, de skitne rommene og av den elendige forfatningen mannen og huset hans var i. Jeg løp derfra for ikke å pådra meg en eller annen forferdelig sykdom.»

‘Abdu’l-Bahá så trist på henne, som en streng far. «Hvis du ønsker å tjene Gud,» sa han, «må du tjene dine medmennesker, for i dem ser du Guds bilde og lignelse.» Så bød han henne å gå tilbake til mannens hus. «Hvis huset er skittent,» sa han, «bør du vaske det; hvis denne din bror ikke er ren, så bad ham; hvis han er sulten, gi ham mat. Kom ikke tilbake før dette er gjort. Mange ganger har ‘Abdu’l-Bahá gjort dette for ham; kan ikke du tjene ham selv en eneste gang?» Dette var måten ‘Abdu’l-Bahá lærte Lua å tjene sine medmennesker på. (PF 85)

* * *

Det hendte ofte at når ‘Abdu’l-Bahás familie skulle sette seg til middagsbordet om kvelden i ‘Akká, så fikk han høre at en eller annen ulykkelig person var uten mat. Uten spørsmål pleide familien hurtig å pakke sitt eget måltid ned i en kurv og sende den til den lidende familien. Ved slike anledninger pleide ‘Abdu’l-Bahá å smile og si: «Det gjør ingenting for oss. Vi spiste middag i går kveld, og vi skal spise middag igjen i morgen.» (SW bind 8, nr. 1, s. 4)

* * *

I løpet av sitt fengselsliv i ‘Akká ga ‘Abdu’l-Bahá ofte sengen sin til dem som ikke hadde noen, og han nektet alltid å eie mer enn én frakk. «Hvorfor skulle jeg ha to,» sa han, «når det er så mange som ikke har noen?»

En dag skulle ‘Abdu’l-Bahá ha guvernøren i ‘Akká som gjest. ‘Abdu’l-Bahás kone syntes at hans gamle frakk knapt var god nok til dette viktige besøket. Hun ønsket så veldig gjerne at ‘Abdu’l-Bahá kunne ha en bedre frakk, men han la aldri merke til hva han hadde på seg, så lenge det var rent. Hun undret seg på hva hun skulle gjøre.

Til slutt bestemte hun seg for at hun ville få laget en ny frakk til ham, og på morgenen for besøket aktet hun å legge

frem den nye istedenfor den gamle. Hun mente at han sikkert aldri ville legge merke til forskjellen. Hun bestilte så en fin og temmelig dyr frakk som skulle lages av en skredder. Og på den viktige dagen la hun den der 'Abdu'l-Bahá ville være sikker på å finne den.

Men da 'Abdu'l-Bahá gjorde seg klar til å kle på seg, la han straks merke til at noe var galt. Han gikk granskende gjennom huset. Han ropte: «Hvor er frakken min? Hvor er frakken min? Noen har lagt frem en frakk til meg som ikke er min!»

Hans kone forsøkte da å forklare hva som hadde hendt, men 'Abdu'l-Bahá, som alltid tenkte på andre før han tenkte på seg selv, sa: «Men tenk på dette! For prisen på denne frakken kan du kjøpe fem slike som jeg vanligvis bruker, og tror du jeg ville bruke så mange penger på en frakk som bare jeg skal ha på meg? Hvis du mener jeg trenger en ny, javel, men send denne tilbake, og få for samme pris skredderen til å lage fem slike til meg som jeg vanligvis bruker. Da, skjønner du, vil jeg ikke bare ha en ny til meg selv, men også fire ekstra til å gi bort.» (OR 164)

* * *

Noen av 'Akkás guvernører var meget vennlige mot 'Abdu'l-Bahá, men andre lyttet mer til hans fiender enn til hans venner og gjorde svært grusomme ting. For eksempel satte noen av 'Abdu'l-Bahás fiender en gang ut et rykte om at 'Abdu'l-Bahá hadde forlatt 'Akká og reist til Haifa. Med hjelp fra sine mange venner, sa de, holdt han på å bygge en sterk festning på Karmelberget. Meget snart ville han overta hele Palestina og Syria, og den tyrkiske regjeringen ville bli drevet ut.

Det var sant at 'Abdu'l-Bahá hadde flyttet til den friske luften i Haifa sammen med sin familie, og det var sant at han hadde mange venner av alle nasjonaliteter, men den såkalte festningen han holdt på å bygge, var i virkeligheten Bábs⁶ hellige gravmæle. Guvernøren trodde imidlertid på historiene som fiendene fortalte, og 'Abdu'l-Bahás familie ble ført tilbake til fengselsbyen 'Akká enda en gang.

Ved en anledning bestemte en uvennlig guvernør, som

⁶ Báb var den som forutsa at Bahá'u'lláh skulle komme.

hatet bahá'íene, seg for å overta forretningene deres og etterlate dem uten midler til å tjene til livets opphold. Derfor ga han politiet ordre: «Det finnes femten forretninger eiet av bahá'íer; gå i morgen tidlig, lås dem og bring nøklene til meg.»

'Abdu'l-Bahá kalte bahá'íene til seg samme kveld og sa: «Åpne ikke forretningene deres i morgen, men vent og se hva Gud vil sende oss.»

Neste morgen ventet guvernøren på nøklene. Politiet kom til ham og sa at forretningene var stengt. Guvernøren sendte politiet ut igjen og sa: «Se om forretningene er åpne nå.» Politiet vendte tilbake og sa at forretningene fremdeles var stengt. De ventet og ventet. Klokken ti var forretningene fremdeles ikke åpne, selv om de vanligvis var åpne for handel klokken syv om morgenen. Guvernøren visste imidlertid at forretningene måtte åpne en eller annen gang, så han ventet.

I mellomtiden kom byens øverste prest til guvernøren. «Hvordan står det til?» spurte guvernøren. «Bare bra,» svarte presten. «Men jeg er veldig lei meg. Jeg har et telegram her fra Damaskus som fyller meg med sorg.»

Guvernøren tok telegrammet og ble sjokkert over å se den meldingen som var mottatt fra sentralregjeringen. Den gikk ut på at guvernøren var blitt fjernet fra sitt embete, og at politiet skulle ta ham med til Damaskus øyeblikkelig.

Da 'Abdu'l-Bahá hørte om guvernørens ublide skjebne, gikk han for å besøke ham. «Du må ikke være lei deg på grunn av dette,» sa han. «Alt i denne verden forandres. Kan jeg gjøre noe for deg?»

Guvernøren ble forbauset over tilbudet, men meget takknemlig. Han sa: «Nå som jeg blir tatt bort fra mine kjære, vil det ikke være noen til å ta seg av dem. Min kjære familie vil bli trist, ensom og hjelpeløs, uten noen til å rettlede dem og hjelpe dem i deres nød.»

'Abdu'l-Bahá sa: «Vær ikke ulykkelig, men fortell meg hvor du ønsker at familien din skal reise.»

«Om de bare kunne følge meg til Damaskus!» sa han.

«Stol nå på meg,» sa 'Abdu'l-Bahá, «og la hjertet få fred. Jeg vil med glede sende din kone og dine barn til Damaskus under meget spesiell omsorg. Du vil finne ut at de vil være der straks etter at du selv er kommet dit.»

Og slik ble det gjort. Da familien kom til Damaskus, ble guvernøren svært glad. Han spurte vakten som hadde brakt dem dit, hva reisen hadde kostet. Vakten svarte: «Ingenting, jeg adlyder bare befalingen fra Mesteren, ‘Abdu’l-Bahá.»

Guvernøren ønsket så å gi vakten selv en gave, men han sa: «Jeg ønsker ingen belønning. Jeg adlyder jo bare Mesterens befaling. Jeg kan ikke ta imot noe.»

Da guvernøren inviterte ham til å bli natten over, slik at han kunne hvile og få seg litt mat, sa vakten: «Jeg adlyder Mesterens befaling om å vende tilbake straks.»

«Vær da så snill og ta med et brev til ‘Abdu’l-Bahá,» insisterte guvernøren, og han skrev følgende brev:

«O ‘Abdu’l-Bahá, jeg ber deg om å tilgi meg. Jeg forsto ikke. Jeg kjente deg ikke. Jeg har gjort deg mye vondt. Du har belønnet meg med mye godt.» (CH 137)

* * *

Lenge før første verdenskrig hadde begynt, fortalte ‘Abdu’l-Bahá bahá’íene at de måtte være forberedt på vanskelige tider. Han viste dem hvordan de kunne dyrke korn slik at de kunne få en stor avling. Deretter viste han dem hvordan kornet kunne lagres i underjordiske hulrom, slik at det ikke ville ødelegges.

I løpet av krigen ble Palestina avskåret fra andre land, og befolkningen kunne ikke få mat. Mange av Palestinas fattige begynte å sulte, mange døde. Men de som bodde rundt Haifa og ‘Akká, ble reddet av ‘Abdu’l-Bahá, fordi han og bahá’íene hadde korn nok til å hjelpe andre som ikke hadde noe.

Folk av alle nasjoner som bodde i nærheten, kom til ‘Abdu’l-Bahá for å få sin porsjon med korn, og han delte det ut slik en hær ville dele ut forsyninger til sine soldater. På denne måten ble tusener av mennesker i landet reddet fra døden mellom 1914 og 1918. (CH 210)

* * *

Britene lot ikke ‘Abdu’l-Bahás uselviske tjeneste for menneskeheten gå ubemerket hen. Den 27. april 1920 slo den britiske regjering ham til ridder i Haifa. Selv om ‘Abdu’l-Bahá ikke var interessert i egen ære, var han villig til å motta utmerkelsen for å behage regjeringen. Men selv på dagen for

den store begivenheten var han mer interessert i sin tjener enn han var i æren. Dette var det som skjedde:

Statstjenestemennene som representerte den britiske krone i Jerusalem, var alle samlet i Haifa, ivrige etter å ære Mesteren, som alle følte kjærlighet og ærbødighet for på grunn av hans uselviske liv i tjeneste. De sendte en stor bil etter 'Abdu'l-Bahá for å hente ham til seremonien. Men da bilen kom, var ikke 'Abdu'l-Bahá å finne noen steder. Folk ble sendt i alle retninger for å se etter ham. Plutselig kom han til syne fra en uventet kant, helt alene, spaserende på sin enkle, men kongelige måte.

Like ved sto 'Abdu'l-Bahás trofaste tjener og kusk, Isfandíyár, som i mange år hadde hatt sin glede i å kjøre Mesteren dit enn han ønsket å dra. Da Isfandíyár så den fine bilen som var kommet for å hente 'Abdu'l-Bahá, så han veldig trist ut og tenkte: «Nå trengs ikke jeg lenger.»

Men ingenting unngikk 'Abdu'l-Bahás oppmerksomhet. Da han så sorgen i sin elskede tjeners ansikt, ga han tegn til Isfandíyár om å spenne hesten for vognen som vanlig, og Isfandíyár løp straks av sted for å utføre sin Mesters befaling. Snart kom vognen til syne med Isfandíyár lykkelig anbrakt på førersetet. Han var lykkelig så lenge han visste det var bruk for ham.

Da de kom til guvernørens have, hvor alle tjenestemennene ventet på ham, ba 'Abdu'l-Bahá Isfandíyár om å kjøre inn en sideinngang, for han ønsket ikke å være midtpunktet for mye oppstuss. Og ikke en eneste gang brukte han tittelen som ble skjenket ham den dagen – Sir 'Abbás Effendi. Han var alltid kjent kun som Mesteren, eller 'Abdu'l-Bahá. (AB 443)

* * *

Å være sammen med 'Abdu'l-Bahá gjorde et menneske svært lykkelig. Det hjalp også til å gjøre en til et bedre menneske. En av pilegrimene i 'Akká følte at hun aldri mer kunne kjenne annet enn kjærlighet for et annet menneske. Likevel, en aften mens hun i Det hellige land var på sitt rom sammen med to av sine venner, snakket hun uvennlig om en annen venn.

Mens de satt sammen, vendte 'Abdu'l-Bahá tilbake fra sitt besøk hos de fattige og de syke. Straks sendte han bud etter

en av dem som hadde hørt de uvennlige ordene uttalt. Han fortalte henne at mens han var borte, hadde noen sagt noe uvennlig om en annen person. Og han fortalte henne at det gjorde ham trist at bahá'íene ikke skulle elske hverandre, eller at de skulle snakke nedsettende om noen. Han sa også til henne at hun ikke skulle snakke om det, men be.

Litt senere gikk alle til aftensmåltidet. Den uvennlige ven-
nen var ikke klar over det gale hun hadde sagt før hun møtte 'Abdu'l-Bahás øyne, så fulle av vennlighet og godhet. Hans øyne talte til henne. Plutselig ble hun klar over at hun hadde handlet galt, og hun brast i gråt. Han la ikke merke til henne på en stund. Aftensmåltidet fortsatte mens hun gråt over hva hun hadde gjort.

Etter en liten stund snudde 'Abdu'l-Bahá seg, smilte til henne og sa navnet hennes flere ganger som om han kalte henne til seg. På et øyeblikk var hun fylt med søt lykke. I sitt hjerte følte hun seg sikker på at han ville tilgi henne og hjelpe henne til å bli mer kjærlig mot andre. (EP 25)

* * *

'Abdu'l-Bahá så ut til å vite hva hver enkelt person ønsket uten at de noen gang spurte.

Under et aftensmåltid ved Mesterens bord satt en dame ved siden av ham og lyttet til hans visdomsord. Hun så på et glass med vann som sto rett foran plassen sin og tenkte: «Å, om bare 'Abdu'l-Bahá ville ta mitt hjerte og tømme det for ethvert jordisk ønske – akkurat som man kunne ta dette glasset og tømme det – og så fylle det med guddommelig kjærlighet og forståelse.»

Hennes tanke var bare et flyktig glimt, men 'Abdu'l-Bahá syntes å lese den. Han var midt i talen sin, men stoppet et øyeblikk og snakket til tjeneren. Det var bare noen få ord på persisk, og så fortsatte han å snakke uten at noen merket noe.

Snart gikk tjeneren til damens plass, tok glasset fra bordet, tømte det og satte det tilbake foran henne.

Da 'Abdu'l-Bahá fortsatte å snakke, løftet han vannet fra bordet, rakte ut armen på sin mest tilfeldige måte og fylte sakte damens tomme glass igjen. Ingen hadde lagt merke til hva han hadde gjort – ingen, foruten damen selv. Hun visste hva 'Abdu'l-Bahá gjorde, og hennes hjerte ble fylt av stor glede. Nå visste hun at de mest private tanker og ønsker hos

alle som var til stede, var som en åpen bok for ‘Abdu’l-Bahá, og at hans kjærlighet omfattet alle. (SW bind 18, nr. 9, s. 285)

* * *

‘Abdu’l-Bahá, såvel som Bahá’u’lláh og Báb, hadde evnen til å utføre mirakler, særlig til å helbrede syke. Selv om bahá’íene ikke lærer bort sin religion ved å fortelle om disse miraklene, så er her likevel ett som vi forteller for interessens skyld:

En dag tidlig i 1916 tok ‘Abdu’l-Bahá og hans trofaste kusk en tur fra ‘Akká til Nasaret. Mesteren var sliten, derfor stanset de hjemme hos overhodet for en liten landsby. Der spiste ‘Abdu’l-Bahá et enkelt måltid og sov en times tid. Så kom han for å sitte litt sammen med formannen og stedets betydningsfulle menn som hadde samlet seg for å møte ham. Han snakket til dem og ga dem kloke råd om mange problemer og vanskeligheter de hadde i landsbyen.

Etter talen takket formannen ‘Abdu’l-Bahá for hans råd og for å gjøre ham den ære å besøke ham. Han sa: «Deres besøk vil bringe himmelske gaver og hjelp til alle menneskene i denne landsbyen. Nå har jeg enda en bønn til Dem.»

«Hva er ditt ønske?» spurte ‘Abdu’l-Bahá. «Det vil være en glede for meg å oppfylle det, hvis det står i min makt.»

Formannen sa: «Jeg har bare ett barn, en jente på fjorten som har hatt tuberkulose i to år. Alle legene har fortalt meg at hun aldri vil bli frisk. Dag etter dag kan hennes mor og jeg og våre slektninger ikke gjøre annet enn å felle tårer og klage. Gud har ikke gitt oss et barn til. Hvis Deres Hellighet kunne be for mitt barns helse, føler jeg at nytt liv ville bli gitt henne. Vi føler oss sikre på at Deres bønner vil bli hørt av Gud, og vi vet at ‘Abdu’l-Bahás gaver skjenkes alle mennesker, uansett om de fortjener det eller ikke.» På dette tidspunkt brast formannen i gråt.

‘Abdu’l-Bahá reiste seg straks fra sitt sete. «Hvor er din datter?» spurte han. «I det andre rommet,» svarte formannen.

‘Abdu’l-Bahá fant piken liggende i en seng på gulvet. Moren og medlemmene av familien satt rundt henne. Noen pleide henne, andre bare gråt.

‘Abdu’l-Bahá gikk bort til hodegjerdet og satte seg ned

ved siden av henne. Han grep den lille hånden og tok pulsen. Temperaturen var svært høy. Barnet så ut til å hoste uten stans, og hun spyttet blod. Hun var som en skapning av skinn og bein, og var fullstendig hjelpeløs. 'Abdu'l-Bahá la sin velsignede hånd på barnets panne og kjærtegnede den. Så ba han noen om en kopp te. Da teen kom, drakk 'Abdu'l-Bahá litt av den og ba i rundt fem minutter. Så helte han litt etter litt resten av teen i munnen på piken ved hjelp av en skje. To ganger la han hendene på pannen hennes. Enda en gang ba han, og denne gangen i omtrent ti minutter.

Da alt dette var gjort, reiste han seg og snudde seg mot foreldrene. Med høy røst og stor myndighet sa han: «Vær forvisset om at Gud vil gi deres datter full helbredelse. Vær ikke ulykkelige, verken gråt eller klag. Plei henne med full tillit. Om ikke lenge skal hun være ved full helbred.»

Han vendte tilbake til gjesterommet for en kort stund, deretter sa han farvel til formannen og hans gjester, gikk ut av huset og steg inn i vognen.

Den natten svettet piken mye, og temperaturen sank gradvis. Ifølge landsbyformannens ord var hans datter innen to måneder ved fullkommen helbred igjen, og i 1922 ble hun gift med en statstjenestemann i 'Akká og ble mor til tre sunne barn.

Pikens far fortalte denne historien mange ganger i 'Akká, Haifa og Nasaret, og han endte alltid historien med å si: «Min datter ble gitt meg tilbake av hans hellighet 'Abdu'l-Bahá.» (CH 202)

* * *

'Abdu'l-Bahá hadde mange trøstende ord å si om livet etter døden. En kvinne i 'Akká fortalte denne historien om 'Abdu'l-Bahá og sin lille datter:

Mesteren kom for å besøke barnet hennes da hun var syk. Med seg hadde han to lyserøde roser som han ga den lille, og så, idet han snudde seg mot kvinnen, sa han med en stemme full av kjærlighet: «Du må være tålmodig.»

Den kvelden døde barnet. Da moren spurte 'Abdu'l-Bahá om grunnen, sa han:

«Det fins en Guds hage. Menneskene er trær som vokser i denne hagen. Vår himmelske Far er gartneren. Når gartneren ser et lite tre på en plass som er for trang til at det kan vokse,

forbereder han et mer passende og skjønnere sted hvor det kan vokse og bære frukt. Så omplanter han dette lille treet. De andre trærne blir forbauset og sier: "Det var et vakkert tre. Hvorfor trakk gartneren det opp med roten?" Bare den guddommelige gartneren kjenner grunnen.

Du gråter, men hvis du kunne se skjønnheten på det stedet hvor ditt barn er, ville du ikke lenger være trist. Nå er hun fri, som en fugl, og hun synger guddommelige, lykkelige melodier.

Hvis du kunne se denne hellige hagen selv, ville du ikke være tilfreds med å forbli her på jorden. Likevel, dette er stedet hvor din plikt nå ligger.» (CH 216)

* * *

En dag kom en kvinne til 'Abdu'l-Bahá med sine sorger. Da hun fortalte sin historie, prøvde 'Abdu'l-Bahá å berolige henne og sa: «Vær nå ikke trist, vær ikke trist.»

Kvinnen sa: «Min bror har vært i fengsel i tre år. Han burde ikke ha blitt fengslet, for det var ikke hans feil. Han var svak og fulgte andre. Han kommer til å være i fengsel i enda fire år. Min far og mor er fulle av sorg hele tiden. Min svoger tok vare på oss, men han har nettopp dødd.»

Mesteren kunne se hele den menneskelige historien. Her var det en familie som opplevde enhver form for elendighet – de var fattige, de var svake, de var triste, brakt i vanære og var uten et eneste håp.

'Abdu'l-Bahá sa: «Du må ha tillit til Gud.»

«Men,» gråt kvinnen, «jo mer tillit jeg har, desto verre blir tingene!»

«Du har aldri hatt tillit,» sa 'Abdu'l-Bahá.

«Men moren min leser i Bibelen hele tiden,» sa hun. «Hun fortjener ikke at Gud skulle la henne være så hjelpeløs! Jeg leser Bibelen selv; jeg sier den enognittiende salmen og den treogtyvende salmen hver kveld før jeg går til sengs. Jeg ber også.»

'Abdu'l-Bahá så kjærlig på henne og sa: «Å be er ikke å lese Bibelen. Å be er å ha tillit til Gud og godta hans vilje. Du må være tålmodig og godta Guds vilje, da vil tingene forandre seg for deg. Legg din familie i Guds hender. Ha tillit til Gud og elsk hans vilje. Sterke skip blir ikke beseiret av

havet; de rir på bølgene! Vær nå et sterkt skip, og ikke et stormskadet skip.» (AF 27)

* * *

En gang mens ‘Abdu’l-Bahá besøkte en venn som hadde vært utsatt for en ulykke og var tvunget til å holde sengen i lengre tid, fortalte han denne historien om lidelsens hensikt:

Det var en viss konge som ønsket å utpeke en av sine borgere til et høyere embete. Men istedenfor å gi ham stillingen, fikk han mannen kastet i fengsel. Mannen ble svært forbauset, for han hadde ventet seg gunstbevisninger. Så fikk kongen mannen hentet ut av fengslet og slått med kjepper. Igjen kunne ikke mannen forstå dette, for han trodde at kongen elsket ham. Etter dette ble han hengt etter halsen til han var nesten død. Da mannen var bra igjen, spurte han kongen: «Hvis du elsker meg, hvorfor gjør du da alle disse tingene mot meg?» Og kongen svarte: «Jeg ønsker å gjøre deg til min statsminister. Ved å ha gjennomgått disse lidelsene er du nå bedre egnet for denne stillingen. Jeg ønsket at du skulle vite hvordan det føles selv. Når du siden blir tvunget til å straffe andre på disse måtene, så vil du vite hvordan det er å oppleve dem. Jeg elsker deg, så jeg ønsker at du skal bli fullkommen.» (SW bind 4, nr. 12, s. 205)

* * *

En dag i ‘Akká kom en kvinne fra Vesten for å besøke ‘Abdu’l-Bahá, og hun begynte å fortelle ham alt om sine vanskeligheter.

‘Abdu’l-Bahá lyttet vennlig mens kvinnen pratet og pratet. Det var i virkeligheten ikke store vanskeligheter, men hun syntes de var forferdelige. Til slutt reiste ‘Abdu’l-Bahá seg fra stolen og sa at han hadde en annen avtale og måtte gå. «Men der,» sa han og pekte ut av vinduet, «går en mann som jeg vil hente inn for å treffe deg. Hans navn er Mírzá Haydar ‘Alí. Vi kaller ham ”Karmelbergets engel”. Han vandrer på jorden, men han bor i himmelen. Han har hatt mange vanskeligheter, og han vil fortelle deg om dem.»⁷

‘Abdu’l-Bahá gikk ut i hagen og vendte tilbake sammen

⁷ Mírzá Haydar ‘Alí hadde vært utsatt for tortur og mange andre former for forfølgelse, såvel som lange år i fengsel, for sin tro.

med Mírzá Haydar ‘Alí. Han presenterte Haydar ‘Alí for damen, og deretter gikk han for å holde sin andre avtale.

Mírzá Haydar ‘Alí begynte så å snakke med kvinnen. Med stor ydmykhet og et vinnende vesen snakket han om den vidunderlige tiden som de levde i, og om den guddommelige tidsalder som snart skulle komme.

Kvinnen lyttet, men hun lyttet mer og mer utålmodig. Etter en stund avbrøt hun ham og sa: «Men ‘Abdu’l-Bahá sa at du ville fortelle meg om dine vanskeligheter.»

Mírzá Haydar Alí så forbauset ut. «Vanskeligheter?» spurte han. «Men frue, jeg har aldri hatt noen vanskeligheter. Jeg vet ikke hva vanskeligheter er.» (SW bind 8, nr. 19, s. 244)

* * *

‘Abdu’l-Bahá var en mann som hadde tilbrakt mer enn femti år av sitt liv i utlendighet og i fengsel. Han gikk aldri på skole som barn. Han hadde ikke hatt omgang med gymnasiaster eller universitetsstudenter i sin tidlige manndom. Selv på sine gamle dager hadde han aldri lest verdens viktige bøker eller hatt diskusjoner med høyt utdannede mennesker.

Men da ‘Abdu’l-Bahá reiste til Europa og Amerika, snakket han med vitenskapsmenn og filosofer, viktige menn og store ledere. Man skulle tro at hans tidlige erfaringer ikke hadde forberedt ham for dette. Men ‘Abdu’l-Bahá var aldri utenfor. Uansett hvilket emne som ble tatt opp, så var han fullstendig hjemme i diskusjonen. Faktisk virket det som om han visste mer enn noen annen, og han sto aldri oppradd for svar på noe spørsmål eller problem.

Men samtidig lot han aldri folk føle at han var bedre eller større enn andre. Han var alltid beskjeden og kjærlig og viste hensyn overfor andre folks meninger.

Og han var alltid høflig mot alle han møtte fordi han «så ansiktet til sin himmelske Far i ethvert ansikt». (PF 115)

En dag kom en kristen prest på besøk til ‘Abdu’l-Bahá for å få informasjon til en tidsskriftartikkel. Det var tydelig at presten, som var ganske gammel, ikke var virkelig interessert i bahá’í-troen eller i ‘Abdu’l-Bahá. Han snakket mest selv og stilte bare slike spørsmål som ville hjelpe ham til å skrive artikkelen. ‘Abdu’l-Bahá besvarte hans spørsmål med korte setninger, eller med svar som «ja» og «nei». Han mistet aldri

interessen for intervjuet, men det virket som om han var mer interessert i spørsmålsstilleren enn i spørsmålene. Han satt helt avslappet, med hendene i fanget med håndflatene vendt opp, slik han vanligvis gjorde. Han så på intervjueren med et uttrykk av forståelsesfull kjærlighet som ikke kunne beskrives. Ansiktet strålte av en indre flamme.

Presten snakket og snakket. De andre som var sammen med 'Abdu'l-Bahá, ble veldig utålmodige. Hvorfor stoppet ikke 'Abdu'l-Bahá intervjuet? tenkte de. Så han ikke at det var nytteløst? Denne mannen var i virkeligheten ikke interessert i annet enn å tjene penger på artikkelen sin. Men 'Abdu'l-Bahá lyttet og oppmuntret ham til å uttrykke seg selv helt og fullt.

Til slutt tok presten en pause. Det var stille en stund, og så begynte 'Abdu'l-Bahá å tale med sin bløte, klangfulle stemme. Tolken oversatte setning for setning. Han talte om hans hellighet Kristus, om hans kjærlighet til alle mennesker, sterk inntil korset, om betydningen av den kristne prestegjeringen «som du, min kjære sønn, er blitt kalt til», om presteskapets behov for å «pryde seg selv med Guds kjennetegn», slik at prestene kunne tiltrekke menneskenes hjerter til det guddommelige liv. Han talte også om Guds rikes komme på jorden, som Kristus hadde sagt vi måtte be om, og som Bahá'u'lláh var kommet til jorden for å grunnfeste, slik Kristus hadde lovet.

Innen fem minutter var intervjueren blitt en annen person. Han var ydmyk og, i det minste for øyeblikket, en disippel ved 'Abdu'l-Bahás føtter. Han virket som om han var blitt ført hen til en annen verden, slik alle i rommet var det. Ansiktet hans skinte svakt som om han hadde mottatt et indre lys.

Så reiste 'Abdu'l-Bahá seg. Han omfavnet presten kjærlig og førte ham mot døren. Ved døren stoppet han. Hans øyne falt på en stor bukett med skjønne roser som en av hans venner hadde gitt ham samme morgen. Det var minst to dusin av dem, kanskje tre. Det var så mange og stilkene var så lange at de var blitt plassert i et paraplystativ siden ingenting annet ville romme dem.

Ikke før hadde 'Abdu'l-Bahás øyne falt på rosene, så lo han høyt. Hans gutteaktige latter klang gjennom hele rommet. Han bøyde seg frem, samlet hele buketten med roser i

armene sine og plasserte dem alle i armene på gjesten. Og der sto presten – med sitt runde grå hode over den kjempestore buketten med skjønne blomster – så overrasket, så strålende, så ydmyk, så fullstendig forandret! Ja, ‘Abdu’l-Bahá visste hvordan han skulle lære bort Guds kjærlighet! (PF 47)

* * *

Dette er historien om hvordan ‘Abdu’l-Bahá kom til et selskap hvor rundt tyve personer med berømmelse og høy sosial status i Amerika deltok:

Damen som holdt selskapet, hadde besøkt ‘Abdu’l-Bahá i ‘Akká mens han ennå var fange der. Hennes liv var blitt fullstendig forandret ved at hun møtte ham, og hun ønsket at også hennes venner skulle møte ham. Men hun var litt nervøs angående selskapet fordi hennes venner var viktige vitenskapsmenn, kunstnere, leger og folk som ikke brydde seg stort om religion. Faktisk var noen av dem ikke engang sikre på om det fantes en Gud eller ei, og de var ikke engang interessert i å finne det ut.

Damen ønsket selvfølgelig at selskapet skulle bli vellykket, så hun undret stadig vekk på hvordan ‘Abdu’l-Bahá ville gripe situasjonen an. Litt nervøs foreslo hun for ‘Abdu’l-Bahá at han skulle snakke om livet etter døden, og la saken i Mesterens hender.

Mens middagen skred frem, gikk samtalen bare om vanlige ting, og ‘Abdu’l-Bahá gjorde ingen anstrengelser for å forandre emnet. Derfor laget så vertinnen selv en åpning for ‘Abdu’l-Bahá etter en tid slik at han kunne tale om åndelige emner.

Hans svar var å spørre om han kunne få fortelle dem en historie, og han fortalte en av sine orientalske historier som han hadde så mange av. På slutten av historien lo alle hjertelig. Isen var brutt. Andre bidro sine historier. Så fortalte ‘Abdu’l-Bahá en annen historie og enda en, med et ansikt som strålte av lykke. Latteren hans fylte rommet. Han fortalte dem at det var godt å le. Latter, sa han, var åndelig avslapning.

Da de var i fengsel, fortalte han dem, levde de et liv under de vanskeligste omstendigheter. Men på slutten av dagen pleide hver person sammen med ‘Abdu’l-Bahá å fortelle det morsomste som hadde hendt ham i løpet av dagen. Noen

ganger var det litt vanskelig å finne noe morsomt å fortelle, men alle pleide bestandig å le helt til tårene trillet. Lykke, sa han, avhenger ikke av hvor du er, eller av hvordan din materielle tilstand er.

Og det var alt 'Abdu'l-Bahá sa i løpet av middagen om åndelige emner eller om Bahá'u'lláhs læresetninger. Men virkningen av hans ord var sterkere enn om han hadde holdt en lang tale om religion.

Etter at gjestene var gått og 'Abdu'l-Bahá skulle dra til hotellet, kom han bort til vertinnen, smilte og spurte damen på en sky måte: «Er du fornøyd med meg?» (PF 117)

* * *

Her er et annet eksempel på den måten 'Abdu'l-Bahá underviste på. En mann hadde gjennomgått en alvorlig operasjon, og et år senere så det ut til at han ville måtte opereres igjen. Han ble meget nervøs, så nervøs at han tenkte på å slutte å røyke, noe han hadde gjort mesteparten av sitt voksne liv. Denne mannen hadde alltid vært stolt av at han kunne oppgi denne vanen når han ville. Flere ganger i livet hadde han holdt opp mange måneder av gangen. Men denne gangen, da han var så nervøs, ble han forbauset over å oppdage at han ikke kunne slutte å røyke i mer enn en dag eller to uten å begynne igjen. Til slutt bestemte han seg for å gå til 'Abdu'l-Bahá og be om hjelp. Han visste at 'Abdu'l-Bahá hadde ivret for at bahá'íene skulle unngå røyking. «Sikkert nok,» sa han til seg selv, «vil 'Abdu'l-Bahá fortelle meg hvordan jeg skal få bukt med denne vanen.»

Så da han besøkte 'Abdu'l-Bahá neste gang, fortalte han ham alt om dette. Han var som et barn som tilsto for sin mor, og stemmen hans ebbet ut i forlegen taushet etter bare noen få ord. Men 'Abdu'l-Bahá forsto, faktisk mye bedre enn noen annen kunne. Han så på mannen på en slik kjærlig måte at han ikke kunne unngå å føle varmen. Etter en stund spurte 'Abdu'l-Bahá stille: «Hvor mye røyker du?» Mannen fortalte ham det.

Da sa 'Abdu'l-Bahá: «Jeg tror ikke disse få sigarettene vil skade deg. I Orienten røyker noen menn hele tiden; hår, skjegg og klær blir fylt av røyk, og ofte lukter de veldig vondt. Men siden du ikke gjør dette, og siden du har røykt i så mange år, så tror jeg ikke du skulle la dette bekymre deg i det hele tatt.»

Han smilte, og det syntes å være et spesielt glimt i de milde øynene. Det virket som om 'Abdu'l-Bahá moret seg over en vidunderlig, guddommelig spøk.

Mannen var fullstendig overrasket. 'Abdu'l-Bahá hadde ikke lekset opp for ham om røykingens onder. Han hadde ikke forklart tobakkens skadevirkninger på helsen. Han hadde ikke sagt at han skulle bruke viljestyrken til å overvinne lysten. I stedet hadde han gitt ham full frihet. Mannen forsto ikke dette helt, men på sett og vis var han svært lettet, for han kunne se at 'Abdu'l-Bahá hadde gitt ham et klokt råd. Den indre konflikten var løst, nervøsiteten forsvant, og mannen røykte sine sigaretter den dagen uten noen skyldfølelse. Men den virkelige overraskelsen var dette: to dager etter samtalen oppdaget mannen at han fullstendig hadde mistet lysten på tobakk, og han røykte ikke igjen på syv år. (PF 44)

* * *

En dag hadde 'Abdu'l-Bahá dratt inn i den fattige delen av New York for å tale til flere hundre menn. Sammen med ham gikk en stor gruppe av hans persiske og amerikanske venner. Da de spaserte gjennom gatene, var de et uvanlig syn, med perserne i sine lange, flagrende gevanter og østerlandske hodeplagg. Som man kunne vente, begynte noen gutter å følge etter dem, og snart tok de til å rope ubehagelige ting, slik gutter pleier å gjøre. Noen få av dem begynte å kalle ham og kaste kjepper.

'Abdu'l-Bahás vertinne, fru Kinney, orket ikke å se ham bli behandlet på denne måten, så hun sakk et øyeblikk for å snakke til guttene. I få ord fortalte hun dem hvem han var, at han var en meget hellig mann som hadde tilbrakt mange år i fengsel på grunn av sin kjærlighet til sannheten og sine medmennesker, og at han nå var på vei for å tale til de fattige mennene i Bowery Mission.

«Kan ikke vi også gå?» spurte guttenes leder. Fru Kinney fortalte dem at det ikke ville være mulig. «Men,» sa hun, «hvis dere vil komme hjem til meg neste søndag, så skal jeg ordne det slik at dere får treffe ham.» Hun ga dem sin adresse, selv om hun ikke trodde de virkelig ville komme.

Neste søndag ettermiddag kom guttene hjem til fru Kinney. De var en stor gruppe – tyve til tredve stykker – og ikke av noen særlig høy klasse. De var heller ikke velkledde,

men de var vasket og rene, som for en stor anledning. De fór opp yttertrappen med stampende føtter og høyrøstet snakk, og da døren ble åpnet, gikk de til toppen av trappen til 'Abdu'l-Bahás rom.

'Abdu'l-Bahá sto i døren klar til å ta imot dem. Han hilste på hver enkelt gutt etter som de kom inn, noen ganger med et håndtrykk, noen ganger med en arm rundt skulderen, men alltid med slike smil og slik latter at det så ut som om han var en gutt sammen med dem.

Og guttene? Man skulle kanskje tro at de ville være stive og keitete i slike kostbare omgivelser som de aldri hadde sett før. Men det var de ikke – ikke i det hele tatt. De så ut til å være lykkelige bare over å være i rommet sammen med 'Abdu'l-Bahá.

Blant de siste til å komme inn i rommet var en farget gutt på rundt tretten år. Han var ganske mørk, og da han var den eneste av sin rase blant dem, var han åpenbart redd for at han kan hende ikke ville være velkommen. Da 'Abdu'l-Bahá så denne gutten, lyste ansiktet hans opp i et himmelsk smil. Han løftet hånden til en fyrstelig velkomsthilsen og utbrøt med høy stemme, slik at ingen kunne unngå å høre det, at her var en svart rose.

Rommet ble plutselig fullstendig stille. Det svarte ansiktet ble fylt av et lys av lykke og kjærlighet som knapt var av denne verden. De andre guttene så på ham med nye øyne. Aldri før hadde de tenkt på ham som noe så fint som en svart rose.

Guttene holdt seg i ro og slappet av, men de ble alvorligere og konsentrerte oppmerksomheten om 'Abdu'l-Bahá. Stadig vekk tittet de på den fargede gutten med veldig tenksomme øyne. 'Abdu'l-Bahá hadde lært dem en dypsindig lekse, og de visste ikke engang at de ble undervist.

Så snart gjestene var kommet, hadde 'Abdu'l-Bahá sendt noen for å kjøpe søtsaker, og nå kom søtsakene. Det var en to og en halv kilos eske med dyr, blandet sjokolade. Innpakningen ble fjernet, og 'Abdu'l-Bahá vandret med den rundt sirkelen av gutter, stakk hånden ned i esken og plasserte en stor håndfull i hendene på hver enkelt, med et ord og et smil til alle. Så vendte han seg til bordet som han hadde sittet ved, og idet han satte fra seg esken som det nå bare var noen få biter igjen i, plukket han opp fra den en lang svart sjokolade.

Han så et øyeblikk på den og så rundt på gruppen av gutter. De så alle nøye på ham og ventet noe. Uten et ord gikk han tvers over rommet dit den fargede gutten satt, og, fremdeles uten å snakke, men med et humoristisk gjennomtrengende blikk som innbefattet alle i rommet, la han sjokoladen mot det svarte kinnet.

‘Abdu’l-Bahás ansikt strålte idet han la armen rundt skulderen på gutten, og denne utstrålingen syntes å fylle rommet. Ord var unødvendige for å forklare hva han mente, og det var ingen tvil om at hver gutt forsto. Han syntes å si at den fargede gutten ikke bare var en svart blomst, men også en svart søtsak. Dere spiser svarte sjokolader og liker dem; kanskje vil dere like denne svarte broren deres også, hvis dere en gang kjente hvor søt han er. (PF 63)

* * *

En gang da ‘Abdu’l-Bahá var i byen Washington, inviterte han en svart amerikansk venn, herr Gregory, til å komme til huset til en høytstående tjenestemann i regjeringen som holdt et lunsjselskap til ære for ‘Abdu’l-Bahá. Herr Gregory ble overrasket, for han visste at han ikke var blitt invitert til lunsjen, og han visste også at det ikke var skikk blant hvite amerikanere å spise sammen med en svart mann. Han syntes imidlertid at han måtte gå hvis Mesteren ønsket å treffe ham.

‘Abdu’l-Bahá møtte ham med sin vanlige vennlighet. I en time snakket de om mange ting. Plutselig kom tjeneren til syne i døren og kunngjorde: «Lunsjen er servert.»

‘Abdu’l-Bahá reiste seg raskt og gikk til spisestuen, men herr Gregory ble igjen da han ikke visste hva han skulle gjøre. Skulle han gå sin vei eller skulle han vente?

‘Abdu’l-Bahá gikk til bordet, stoppet plutselig, og med temmelig høy stemme sa han, på engelsk: «Hvor er min venn, herr Gregory? Min venn herr Gregory må spise lunsj med meg.»

Det var bare én ting å gjøre. Tjeneren gikk på leting etter herr Gregory. I mellomtiden begynte ‘Abdu’l-Bahá å skyve til side de mange knivene, gaflene og glassene for å rydde plass til herr Gregory ved siden av seg.

Dermed satt herr Gregory på æresplassen ved siden av ‘Abdu’l-Bahá ved bordet. Og ‘Abdu’l-Bahá underholdt selskapet på en så fornøyeelig måte at alle gjestene snart glemte,

i det minste for en stund, noe så dumt som å mislike et annet menneske bare på grunn av hudfargen. (WA 7)

* * *

‘Abdu’l-Bahá pleide aldri å ta imot pengegaver fra noen. Men enkle gaver ga ham stor glede – et lommeværk, en eske med søtsaker, en kurv med frukt eller en bukett med blomster. Slike gaver pleide han alltid å ta imot med en smilende takk – og så pleide han raskt å gi dem bort igjen til besøkende venner. Og alle satte pris på å motta disse gavene fra ‘Abdu’l-Bahá. Til og med en persisk prins verdsatte en gave fra ham – et par myke tøfler i rødt skinn som ‘Abdu’l-Bahá ga ham i London. (CH 168)

En dag sa en dame til ‘Abdu’l-Bahá: «Her har jeg en sjekk fra en venn som bønnfaller deg om å ta imot den for å kjøpe en god bil til ditt arbeid i England og Europa.»

‘Abdu’l-Bahá svarte: «Jeg tar med takknemlighet imot gaven fra din venn.» Han tok sjekken med begge hender, som om han velsignet den, så sa han: «Jeg leverer den tilbake for å bli brukt til gaver til de fattige.» (CH 157)

* * *

Det fins en historie om en gave til ‘Abdu’l-Bahá fra en fattig bahá’í arbeider i Ishqábád. Denne mannen hørte at en reisende dro gjennom byen på vei til London for å slutte seg til ‘Abdu’l-Bahá, og han lengtet etter å sende en gave til sin elskede Mester. Men han hadde ikke noe å gi, så han bønnfalt den reisende om å ta med seg hans enkle middag, som han hadde knyttet opp i et bomullslommeværk, og gi den til ‘Abdu’l-Bahá som et tegn på hans kjærlighet.

Mange dager gikk før den reisende nådde London. Han kom til ‘Abdu’l-Bahá da han skulle til å spise lunsj sammen med noen gjester, og trofast overbrakte han arbeiderens gave sammen med historien om hvordan den var sendt. ‘Abdu’l-Bahá knyttet opp lommeværket. Inni var der et stykke tørt, svart brød og et innskrumpet eple. Hva gjorde ‘Abdu’l-Bahá med det? Han brøt små stykker av brødet og oppfordret gjestene til å spise av arbeiderens middag sammen med ham. «Spis sammen med meg av denne ydmyke kjærlighetsgaven,» sa han. Og ‘Abdu’l-Bahá lot sin egen lunsj forbli urørt. (CH 161)

* * *

Mens 'Abdu'l-Bahá var i Dublin, bodde han på et lite hotell. En kvinne som bodde på samme hotell, forteller denne historien:

Tidlig en morgen kom hun til å kikke ut av vinduet, og hun så 'Abdu'l-Bahá vandre frem og tilbake og diktere til sin sekretær. Idet hun så på, gikk en gammel mann i veldig skitne, fillete klær forbi vertshuset. 'Abdu'l-Bahá sendte sekretæren sin for å kalle ham tilbake.

Idet mannen nærmet seg, gikk 'Abdu'l-Bahá frem for å hilse på ham. Han tok den fattige mannens hånd i sin egen og smilte til ham som om han ønsket en gammel venn velkommen. Så snakket han til ham i et par minutter, idet han prøvde å få den gamle mannen til å føle seg muntre. Endelig smilte mannen virkelig litt, men det var nokså trist. Mens 'Abdu'l-Bahá snakket med ham, tok han mannen i øyesyn. Han la merke til at buksene hans var veldig opprevne og knapt dekket kroppen hans. Han sa: «Vi må gjøre noe med dette.»

Gaten var tom fordi det var tidlig om morgenen. Med en mild latter trådte 'Abdu'l-Bahá inn i skyggen av veggen og begynte å fomle under frakken. Så bøyde han seg, og buksene falt til bakken. Han trakk frakken rundt seg, og, idet han vendte seg til den gamle mannen, rakte han ham buksene sine. «Må Gud være med deg,» sa han. Og dermed vendte han seg til sekretæren og fortsatte å diktere som om intet uvanlig hadde hendt. (PF 128)

* * *

En dag i London stilte en besøkende 'Abdu'l-Bahá følgende spørsmål: «Vil denne ulykkelige verden noensinne bli lykkelig?»

'Abdu'l-Bahá sa til ham: «Det er nå nesten to tusen år siden hans hellighet Herren Kristus lærte sitt folk denne bønne: "Komme ditt rike; skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden." Tror du han ville ha befalt dere å be om noe som aldri ville komme? Den bønne er også en profeti.»

Den besøkende sa: «Men, 'Abdu'l-Bahá, når vil riket komme? Hvor snart vil hans vilje skje på jorden som i himmelen?»

«Det kommer an på,» sa 'Abdu'l-Bahá. «Det kommer an

på hvor hardt hver enkelt av dere tjener Saken dag og natt. Dere er alle fakler som jeg har tent med mine egne hender. Gå ut og tenn andre inntil alle de atskilte, ventende tjenerne er knyttet sammen i en stor enhet.

De som arbeider alene,» sa han, «er som maur, men når de blir forenet, vil de bli som ørner. De som arbeider alene, er som dråper, men når de blir forenet, vil de bli en stor elv som vil bringe det rene livets vann til verdens ørkenstrøk. Når denne store livets elv blir en flodbølge, vil all elendighet og sorgmodighet og sorg bli vasket bort. Vær forenet! Vær forenet! Det er farlig å være en dråpe helt alene; den kunne bli sølt bort eller blåst bort.» (CH 171)

* * *

‘Abdu’l-Bahá så på alle han møtte som et medlem av sin egen familie. En dag da han satt sammen med to damer i England, sa en av dem til ham: «Mester, lengter du ikke etter å komme tilbake til Haifa og være sammen med din elskede familie?»

‘Abdu’l-Bahá smilte og sa: «Jeg ønsker at dere skal forstå at dere begge er mine døtre, og at dere er liksom kjære for meg som mine egne døtre i Haifa.»

Damene kunne knapt tro sine egne ører, og de undret seg over hvordan de kunne være en så stor ære verdig, men det fikk dem til å innse hva Bahá’u’lláh mente med menneskehetens enhet, og at alle mennesker er deler av én familie. (CH 171)

* * *

‘Abdu’l-Bahá elsket barn. En dag ble han og et par bahá’í-er invitert til East Sheen i London for å besøke en familie med tre små barn. På kort tid klatret barna opp på knærne hans, slo armene rundt halsen, og da han begynte å snakke, ble de så stille som tre små mus.

Mens han snakket, strøk ‘Abdu’l-Bahá de små kjærlig over håret og sa: «Velsignet er barna som hans hellighet Kristus talte om: ”Himmelens rike hører sådanne til.” Barn har ingen verdslige ambisjoner. Deres hjerter er rene. Vi må bli som barn ... Vi må rense våre hjerter, slik at vi kan se Gud i hans store manifestasjoner og adlyde lovene som er brakt oss av dem, hans budbringere.»

Senere samme dag gikk han en tur i Richmond Park. Der så han på et kappritt på ponnier mellom noen gutter og en jente. ‘Abdu’l-Bahá så ut til å være spesielt tilfreds da det ble jenta som vant løpet. «Bravo! Bravo!» ropte han til henne. (CH 165)

* * *

‘Abdu’l-Bahá ønsket alltid at folk skulle være lykkelige. Han viste dette ønsket på mange måter. Han spurte alltid folk: «Er du frisk? Er du lykkelig?»

En dag i London hørtes lyden av kraftige lattersalver fra kjøkkenregionen. ‘Abdu’l-Bahá gikk raskt for å slutte seg til den lykkelige gruppen.

«Jeg er veldig tilfreds med at dere er så lykkelige,» sa han. «Si meg, hvorfor ler dere?»

Det viste seg at den persiske tjeneren hadde snakket med den engelske husholdersken. Perseren hadde sagt: «I Østen bærer kvinnene slør og gjør alt arbeidet,» og til dette hadde den engelske kvinnen svart: «I Vesten bærer ikke kvinnene slør og sørger nøye for at mennene gjør i det minste noe av arbeidet. Det er best du fortsetter med å pusse det sølvtøyet.»

‘Abdu’l-Bahá lo hjertelig og ga hver av dem en liten gullmynt, bare fordi de var lykkelige! (CH 163)

* * *

‘Abdu’l-Bahá viste stor interesse for kvinners arbeid og fremgang. Mens han var i Europa og Amerika, kom mange velkjente kvinner for å treffe ham, så som fru Annie Besant, president for Det teosofiske selskap, og ledere for forskjellige kvinneorganisasjoner, sosialarbeidere, rektorer for høyere skoler for kvinner og andre.

En dag kom en dame som hadde sterk tro på kvinners rett til å stemme, for å besøke ‘Abdu’l-Bahá. Mesteren talte om kvinners almene stilling i ulike deler av verden, så vendte han seg til den besøkende damen og sa: «Gi meg dine grunner for å tro at kvinner i dag skulle bli tillatt å stemme.»

Damen svarte: «Jeg tror at den menneskelige rase er guddommelig, og at den må heve seg høyere og høyere – men den kan ikke fly med bare én vinge.»

‘Abdu’l-Bahá var veldig fornøyd med svaret. Han smilte

og spurte: «Men hva vil du gjøre hvis én vinge er sterkere enn den andre?»

Hun svarte: «Da må vi gjøre den svake vingen sterkere, ellers vil flukten ikke bli jevn.»

Igjen smilte 'Abdu'l-Bahá og sa: «Hva vil du si hvis jeg beviser for deg at kvinnen er den sterkeste vingen?»

Damen svarte på sin aller mest strålende måte: «Du ville vinne min evige takknemlighet!» (AL 104)

* * *

Folk undret seg ofte over hvordan 'Abdu'l-Bahá stadig hadde så mye styrke og energi hele tiden.

En dag etter et møte kom 'Abdu'l-Bahá veldig sliten hjem. Hans venner ble veldig triste over å se ham så utslitt, spesielt siden han nå måtte gå opp mange trappetrinn til leiligheten ovenpå.

Plutselig, til alles forbløffelse, sprang Mesteren opp trappen helt til toppen uten å stoppe. Fra toppen av trappen så han ned på sine venner og sa: «Dere er alle veldig gamle; jeg er veldig ung!» Alle tegn på tretthet var fullstendig forsvunnet fra hans ansikt da han sto der og smilte til dem.

Da han så at alle var så overrasket, sa 'Abdu'l-Bahá : «Gjennom Bahá'u'lláhs kraft kan alle ting gjøres. Jeg har akkurat brukt den kraften.» (CH 169)

* * *

Selv om 'Abdu'l-Bahá snakket svært få ord engelsk, hadde han ingen vanskeligheter med å gjøre sitt budskap forstått. Hvis han ikke kunne få folk til å forstå budskapet med ord, snakket han til hjertet, og de forsto.

Det finnes en historie om en amerikansk gruvearbeider som verken kunne lese eller skrive. Han hadde hørt om 'Abdu'l-Bahá, og han hadde foretatt en lang reise til fots for å møte ham da han var i San Francisco. Selv om denne mannen ikke hadde noen utdanning, var han svært åndelig. En dag gikk han til et møte hvor 'Abdu'l-Bahá talte. Han lyttet til 'Abdu'l-Bahá med øyne og hjerte festet på hver bevegelse og hver lyd. Det syntes som om han drakk fra en frisk strøm av vann.

Da tolken begynte å oversette setningene til engelsk, hvis-

ket gruvearbeideren: «Hvorfor avbryter den mannen?»

Så talte 'Abdu'l-Bahá igjen, og atter lyttet gruvearbeideren lykkelig. Men da tolken begynte å oversette til engelsk en gang til, mistet gruvearbeideren tålmodigheten og sa: «Hvorfor lar de den mannen avbryte? Han burde sendes ut.»

Personen som satt ved siden av gruvearbeideren, forklarte ved å si: «Han er den offisielle tolken. Han oversetter fra persisk til engelsk for at du skal forstå.»

Gruvearbeideren svarte: «Snakket han persisk? Men hvem som helst kunne jo forstå det.» (PF 98)

* * *

'Abdu'l-Bahá var aldri redd for noe. Mens han var i Paris, mottok en av bahá'íene, en fornem dame, et brev hvor det sto: «Det ville være bra å advare 'Abdu'l-Bahá om at det kan være farlig for ham å besøke (et visst land) som jeg forstår han regner med å besøke i nær fremtid.»

Mannen som skrev brevet var en betrodd venn av damen, og derfor mente hun at hun burde fortelle 'Abdu'l-Bahá om faren.

Da 'Abdu'l-Bahá hørte nyheten, bare smilte han og sa: «Min datter, har du ennå ikke forstått at jeg i hele mitt liv aldri har vært utenfor fare én eneste dag, og at jeg ville fryde meg over å forlate denne verden og dra til min Far?»

Damen ble overveldet av frykt og sorg. «O Mester!» sa hun. «Vi ønsker ikke at du drar fra oss på den måten.»

«Vær ikke bekymret,» sa han. «Disse fiendene har ingen makt over mitt liv unntatt den som blir gitt dem ovenfra. Hvis min elskede Gud skulle ønske at mitt livsblod blir ofret på hans sti, ville det være en strålende dag, og jeg kan bare håpe det vil bli slik.»

Da 'Abdu'l-Bahá uttalte disse ordene, ga det hans venner en ny forståelse av hva det betyr å ha tro. Så sterk ble deres tro at en dag da en fremmed mann kom bort til en gruppe av dem i en hage og advarte dem om at ikke bare 'Abdu'l-Bahás liv var utrygt, men at deres egne liv også var i fare, svarte en av dem rolig: «Kraften som beskytter Mesteren, beskytter også hans tjenere. Derfor nærer vi ingen frykt.»

Mannen ble så overrasket over svaret at han gikk sin vei uten å si mer. (CH 184)

* * *

To dager før 'Abdu'l-Bahá skulle forlate Paris, kom en dame stormende inn i et møte i hjemmet hans. Hun sa: «Å, så glad jeg er over å komme tidsnok! Jeg må fortelle dere den utrolige grunnen til min forkavede reise fra Amerika.» Og mens flere lyttet, fortalte damen sin historie:

«En dag,» sa hun, «forbauset min lille jente meg ved å si: "Mamma, hvis vår kjære Herre Jesus var i verden nå, hva ville du gjøre?" "Elskede barn," sa jeg, "jeg ville ha lyst til å komme meg på første tog og dra til ham så raskt jeg kunne." "Vel, mamma," sa hun, "han *er* i verden!" Jeg kjente en merkelig følelse komme over meg da min lille datter snakket. Jeg sa: "Hva mener du, skatten min? Hvordan vet du det?" "Han fortalte meg det selv," svarte hun, "så selvfølgelig *er* han i verden."

Full av undring tenkte jeg for meg selv: "Er dette et hellig budskap som blir gitt meg gjennom mitt barns munn?" Og jeg ba om at det måtte bli gjort klart for meg.

Neste dag snakket mitt barn til meg igjen, som om hun ikke kunne forstå hvorfor jeg ikke hadde gjort noe med budskapet hennes. "Elskede mamma," sa hun, "hvorfor har du ikke dratt for å treffe Herren Jesus? Han har fortalt meg to ganger at han virkelig er her, i verden." "Kjære, lille barn," sa jeg, "mamma vet ikke hvor han er, hvordan kunne hun finne ham?" "Vi får se, mamma," sa hun. "Vi får se."

Samme ettermiddag tok jeg barnet mitt ut på en spasertur. Plutselig sto hun helt stille og ropte ut: "Der er han! Der er han!" Hun skalv av opphisselse og pekte på et butikkvindu hvor der var et bilde av 'Abdu'l-Bahá. Jeg kjøpte avisen, fant denne adressen, tok båten samme kveld, og her er jeg!» (CH 185)

* * *

En dag mens 'Abdu'l-Bahá var i London, ba en dame om tillatelse til å treffe Mesteren. Personen som møtte henne i entréen, spurte: «Har du en avtale?» Kvinnen hadde ikke det og ble veldig trist. «Jeg beklager,» sa den andre, «men han er opptatt med meget viktige personer nå og kan ikke forstyrres.»

Kvinnen vendte seg bort fordi hun følte seg for ringe til å

gjenta sin inntrengende anmodning, men hun var akk! så bitterlig skuffet. Hun gikk ned trappen og skulle til å forlate huset da en budbringer fra 'Abdu'l-Bahá sprang for å stanse henne.

«Han ønsker å treffe deg,» sa budbringeren. «Du må komme tilbake! Han har bedt meg om å føre deg til ham!»

Alle i huset hadde hørt 'Abdu'l-Bahás stemme fra gjesteromsdøren: «Et hjerte er blitt såret. Skynd dere, skynd dere, hent henne til meg!» (CH 159)

* * *

En kveld i London hadde et par venner gjort forberedelser til å tilbringe en stille aften alene med 'Abdu'l-Bahá. Det var en meget sjelden anledning. Vennene var veldig lykkelige og så frem til å ha 'Abdu'l-Bahá helt for seg selv. Men etter omtrent en halv time ble møtet avbrutt av en journalist som trengte seg forbi tjenerne og insisterte på å intervju 'Abdu'l-Bahá. Reporteren kom inn i rommet, satte seg på en stol, tente ubedt en sigarett og sa til 'Abdu'l-Bahá: «Jeg skriver en artikkel for en avis, og jeg ville gjerne ha noen treffende poeng, skjønner du.»

Han fortsatte å snakke på en uhøflig måte, og alle som var tilstede var målløse. Denne mannen ødela fullstendig deres planer om en privat aften.

Etter en stund reiste 'Abdu'l-Bahá seg og gjorde tegn til reporteren om å følge ham. Begge to forlot værelset og gikk til 'Abdu'l-Bahás eget rom.

Så snart 'Abdu'l-Bahá hadde etterlatt vennene alene, ble rommet plutselig svært tomt. De så på hverandre og ble klar over at det var sant at den forferdelige reporteren var borte – men akk! det var 'Abdu'l-Bahá også!

Vertinnen undret på hva som kunne gjøres. Så gikk hun til døren til 'Abdu'l-Bahás rom og sa til sekretæren hans: «Vil du være så snill å si til 'Abdu'l-Bahá at de damene som avtalen er blitt gjort med, venter på at det skal passe for ham?»

Damen vendte tilbake til gjestene og ventet på resultatet. Nesten øyeblikkelig hørte de fottrinn i gangen. Så hørte de lyden av vennlige farvel ved døren, og 'Abdu'l-Bahá kom tilbake til dem.

Vennene ble så glade over å se ham igjen! Men da

‘Abdu’l-Bahá nådde døren, så han på hver av dem etter tur med et alvorlig ansikt og sa: «Dere gjorde den stakkars mannen utilpass med deres sterke ønske om at han skulle gå sin vei. Jeg tok ham bort for at han skulle føle seg lykkelig.» (CH 162)

* * *

En annen dag i London hørtes en mannsstemme ved entrédøren. «Er damen i huset inne?» spurte han.

Tjeneren svarte: «Ja, men – .»

«Å, vær så snill, jeg må treffe henne!» ropte han. Damen hørte ham og kom til døren.

«Er du ‘Abdu’l-Bahás vertinne?» spurte han.

«Ja, ønsker du å treffe meg?»

«Jeg har gått førtiåtte kilometer i den hensikt,» svarte han.

«Kom inn og hvil deg,» sa hun. «Etter at du har fått deg litt mat, kan du fortelle meg din historie.»

Mannen kom inn og satte seg ned i spisestuen. Han så ut som en vanlig landstryker, en fattig tigger. Men da han snakket, kunne det merkes at han var noe annet. Han begynte å fortelle sin historie:

«Jeg var ikke alltid slik dere ser meg nå. Min far er en landsens predikant, og jeg hadde den fordel å gå i en god skole. I dag har jeg intet hjem. Jeg sover ved bredden av Themsen. Hvordan jeg kom dit, er ikke viktig. I går kveld bestemte jeg meg for å gjøre ende på mitt unyttige liv, unyttig både for Gud og for mennesker. Mens jeg tok det jeg trodde skulle bli min siste spasertur, passerte jeg en avisbutikk og så ”et ansikt” i vinduet. Jeg sto og så på det ansiktet som naglet til stedet. Han syntes å snakke til meg og kalle meg til seg!»

Han hadde avisen med seg, og vertinnen så bildet av ‘Abdu’l-Bahá.

Mannen fortsatte: «Jeg leste i avisen at han er her, i dette huset. Jeg sa til meg selv: ”Hvis en slik person virkelig lever på denne jord, skal jeg ombestemme meg og begynne å leve på nytt.” Så begynte jeg å gå til dette stedet. Jeg er kommet hit for å finne ham. Er han her? Vil han treffe meg? Selv meg?»

«Selvfølgelig vil han treffe deg,» sa hun. «Kom til ham.»

Da damen banket på 'Abdu'l-Bahás dør, åpnet han selv døren og holdt ut hendene som til en kjær venn han ventet på!

«Velkommen! Hjertelig velkommen!» sa han. «Jeg er veldig tilfreds med at du er kommet. Sett deg.»

Den fattige mannen sank ned på en lav stol ved Mesterens føtter. Han skalv så sterkt at han ikke var i stand til å si ett eneste ord.

«Vær lykkelig! Vær lykkelig!» sa 'Abdu'l-Bahá, idet han holdt en av de stakkars hendene og strøk ømt over mannens bøyd hode. 'Abdu'l-Bahá smilte sitt vidunderlige kjærlige og forståelsesfulle smil og fortsatte: «Vær ikke fylt av sorg når ydmykelsen rammer deg. Guds gavmildhet og makt er uten grense for hver eneste sjel i verden. Søk etter åndelig glede og kunnskap. Da vil du, skjønt du vandrer på jorden, leve i den åndelige verden. Selv om du er fattig, vil du være rik i Guds rike.»

Disse og andre ord til trøst, styrke og helbredelse ble talt til mannen, og litt etter litt syntes hans elendighets sky å vike i varmen av Mesterens kjærlige nærvær.

Da den fremmede reiste seg for å gå, var der et nytt uttrykk i ansiktet hans; han sto rett istedenfor bøyd, og hans skritt var faste som om han var seg sitt mål bevisst. Han vendte seg til damen og sa: «Vær så snill å skrive ned ordene hans for meg. Jeg har mottatt alt jeg forventet og mer til.»

«Og hva skal du nå gjøre?» spurte damen.

«Jeg skal arbeide på markene. Jeg kan tjene det jeg trenger til mine enkle behov. Når jeg har spart nok, skal jeg få meg litt jord, bygge en liten hytte til å bo i, og så skal jeg dyrke fioler til blomstermarkedet. Som han sier: "Fattigdom er uviktig, arbeid er tilbedelse." Jeg trenger ikke å si "takk", trenger jeg vel? Farvel!» Og mannen var borte. (CH 159)

* * *

'Abdu'l-Bahá ventet ikke på at folk skulle komme til ham. Hvis de ønsket å treffe ham, dro han ofte til dem.

Mens 'Abdu'l-Bahá var i Paris, var den japanske ambasadøren i Madrid og hans kone ivrige etter å treffe ham, men fruene følte seg ikke frisk.

«Jeg er veldig lei meg,» sa hun. «Jeg kan ikke gå ut i

kveld siden jeg er så sterkt forkjølet, og jeg drar til Spania i morgen tidlig. Om det bare hadde vært mulig å treffe ham!»

Dette ble fortalt til ‘Abdu’l-Bahá, og skjønt han akkurat hadde kommet hjem igjen etter en lang og slitsom dag og det allerede var sent, sa han: «Si til damen og ektemannen at siden hun ikke er stand til å komme til meg, så vil jeg besøke henne.»

Så gikk ‘Abdu’l-Bahá ut i kulden og regnet og ankom med smilende høflighet til det hotellet hvor ambassadøren bodde.

Der snakket han om de tingene som det japanske ekteparet var interessert i. Han talte om forholdene i Japan, om landets store internasjonale betydning, om tjeneste for menneskeheten og behovet for å få slutt på krig. Han sa det var nødvendig å bedre arbeidernes kår, og å utdanne både gutter og jenter likt. Han talte om religion og vitenskap som de to vingene som menneskehetens fugl kan stige til værs med. Så sa han at der finnes en mektig kraft i tilværelsen som ennå ikke er blitt oppdaget av menneskene. La oss be til Gud om at denne kraften ikke blir oppdaget før folk er åndelig utviklet, for i hendene på mennesker av lavere natur vil denne kraften være i stand til å ødelegge hele jorden.

‘Abdu’l-Bahá talte om disse og mange andre viktige saker, og de som hørte ham, sa: «Hvordan er det mulig at han, etter å ha tilbrakt hele sitt liv innestengt i en østerlandsk festning, skulle forstå verdensproblemene så godt og sitte inne med visdommen til å løse dem på en så enkel måte?» (CH 183)

En berømt amerikansk universitetsprofessor sa en gang: «‘Abdu’l-Bahá vil visselig forene Østen og Vesten, for han vandrer den mystiske vei med praktiske føtter.» (AB 288)

En annen fremtredende person sa om ‘Abdu’l-Bahá: «Jeg synes han er den mest fullkomne gentleman jeg noen gang har kjent.» (PF 116)

* * *

‘Abdu’l-Bahá hadde en kraft som var veldig stor. Den var så stor at den til og med syntes å være fysisk. For eksempel finnes det en historie om en mann som satt ved siden av ‘Abdu’l-Bahá på en liten sofa under en av hans taler. I nesten en time mens ‘Abdu’l-Bahá snakket og svarte på spørsmål,

holdt han mannens hånd i sin eller lot hånden hvile lett på mannens kne.

I løpet av denne tiden, sa mannen senere, fløt der en vedvarende strøm av kraft fra 'Abdu'l-Bahá til ham. Han var aldri i stand til å beskrive opplevelsen, men alltid når han mintes den etterpå, tenkte han på 'Abdu'l-Bahás utsagn om at det finnes en kraft i denne Saken som er høyt hevet over menneskers og englers fatteevne.

En annen herremann har også nevnt denne store kraften som kom fra 'Abdu'l-Bahá. Han sier at en dag, da han satt nær 'Abdu'l-Bahá under en biltur, følte han det som om han ble ladet av et guddommelig batteri.

Folk så på 'Abdu'l-Bahá, så at han var absolutt fullkommen, og mottok fra ham kraften til å bli bedre mennesker selv. (PF 60)

* * *

Da 'Abdu'l-Bahá besøkte Vesten, prøvde mange å fotografere ham. Menn med fotoapparat pleide å vente ved døren og vokte på en sjanse til å ta bilde av ham. Ved en anledning sa vertinnen hans til en avisfotograf: «Synes du det er veldig høflig å insistere på å fotografere en gjest fra et annet land mot hans vilje?»

«Nei, frue,» sa fotografen, «men hvis andre lykkes og jeg mislykkes, så vil sjefen min synes jeg er en tosk.»

Da hun fortalte 'Abdu'l-Bahá denne historien, lo han hjertelig og sa: «Hvis det endelig skal fotografes, så ville det være bedre om fotografiene blir gode. Bildene i den avisen er virkelig svært dårlige.»

Etter dette samtykket han elskverdig i å bli fotografert for å glede vennene sine. Men å ha et bilde av seg selv, sa han, er ganske uviktig. Et bilde er bare personligheten, det er bare lampen. Det viktige er lyset som skinner inni lampen. Dette kan man ikke se på et bilde. (CH 164)

* * *

'Abdu'l-Bahá ønsket aldri ære for seg selv. En dag sa fru Florian King til Mesteren:

«O elskede, paradiset ville vært svart for meg uten deg eller ditt nærvær. For meg er du Bahá'u'lláh, du er Muham-

med, du er Jesus, du er Moses, du er Buddha.»

‘Abdu’l-Bahá holdt ut hånden og sa: «Kom, ta hånden min.» Ansiktet hans skinte og skinte – et klarsyn av lys!

«O Mester,» sa fru King, «kan jeg få kysse hånden din?»

«Nei, min datter,» sa han med et smil. «Det er ikke tillatt. Personligheten skal ikke tilbes; det er lyset som er av betydning, ikke lampen som det skinner gjennom.» (CH 211)

NØKKEL TIL FORKORTELSENE

- AB *'Abdu'l-Bahá* av H. M. Balyuzi
(George Ronald, London: 1971)
- AF *'Abdu'l-Bahá's First Days in America* av Juliet
Thompson
(Roycrofters, Aurora, N. Y.: uten år)
- AL *'Abdu'l-Bahá in London*
(Unity Press, East Sheen, Surrey: 1912)
- CH *The Chosen Highway* av Lady Blomfield
(Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, Ill.: 1967)
- EP *An Early Pilgrimage* av May Maxwell
(George Ronald, London: 1969)
- OR *The Oriental Rose* av Mary Hanford Ford
(Broadway Publishing Company, New York: 1910)
- PF *Portals to Freedom* av Howard Colby Ives
(George Ronald, Oxford: 1976)
- SW *Star of the West*
(Chicago: 1910-1935)
- WA *The World of 'Abdu'l-Bahá* av Mary Hanford Ford
(Reality Publishing Corporation, New York: 1921)